

телин мечтанія. — Не щѣ да прочесвамъ тука тѣзи задачъ, койкто мыслили бы други нарочно направенѣ отъ менѣ за мене, не; само побъркани идеи ся пораждатъ въ мене тѣкмо тѣгива, когато помисля безкрайнитѣ препятствія що ся намиратъ помежду чловѣческій гений и неговото сърце, и че друго нищо не ся намира нето въ свободнитѣ нето въ тираническитѣ правителства освенъ неуредности, интереси, егонизмъ и фалшивость.

Като бѣхъ младъ желяхъ славѣ и блаженство и като излагахъ живота си за спасеніето на моето отечество — моята мила Польша, вѣрвахъ че сякой ще да ми захвала. — О! колко съмъ ся лѣгалъ, колко злѣ съмъ, вѣрвалъ! Незамѣтно азъ ся наидохъ отъ градина въ пустыни, отъ свѣтлина въ мракъ, — намѣсто рай намѣрихъ адъ. — Намѣрихъ бѣхъ срдство да живѣѣж повече благополученъ и повече почитанъ, стига да полагахъ на *мезатъ* догматѣтъ си. и съвѣстѣта си — съвѣста си! този Божій и святой даръ. . . Не, никога и никоя чловѣческа сила, никоя нужда не ще мя накаратъ да играя ролѣтъ на малолѣпенъ тиранинъ.

Най послѣ Италия ми допадна, тя беше свободнѣ отъ сякое чуждо таквози нго каквото що тѣжи надъ отечеството ми. Стѣпихъ на нейната благословена отъ Бога земя, зелята на чувствителнитѣ сърца и на великитѣ дѣла. Да, Италиянци! ваша е бъдущиността както е вашъ и Римъ, и щете отмѣсти за толкозъ невинни жъртви жртвуваны отъ срамотного нещастіе, нещастіе причинено отъ тиранството на стотина чловѣци — или само на едного — косто е се сящото.

Но отстранихъ ся твърдѣ много въ бесполезни за читателя отклоненія, който нѣма друго желаніе освенъ да научи еднѣ толкозъ ужаснѣ колкото и истинскѣ исторіѣж и койкто азъ като съвременникъ, еще и като очевидецъ свѣдѣтель и пріятель на лицата, които въ нея фигуриру-